

XIII. De Dood

XIII. De Dood

Behoedzaam kap ik met de oude vorm voor nieuwe groei en bloei

Traditioneel staat de Dood voor vernietiging van het oude, veranderen, transformeren. Het is het einde van een tijdperk, een gevoel, een baan, een geliefde of wat dan ook. Je moet opgeven wat je gewend was en bovenal loslaten.

Negatief staat het voor vasthouden wat niet meer nodig is, stilstand, angst, paniek, rampen en verlies van je levenskracht.

De Dood wordt meestal afgebeeld in de vorm van een geraamte, als Magere Hein oftewel de Man met de Zeis, al dan niet zittend op een wit paard.

Het geraamte staat symbool voor de kern. Het gaat erom tot de kern van iets te komen. Met de zeis kap en snijd je koren en gras. Met de oogst van het koren wordt het levensbrood gebakken. Een deel wordt weer opnieuw uitgezaaid ten behoeve van een nieuwe oogst. Metaforisch slaat dat op een permanent proces van levensvernieuwing.

“Ik leef, ik sterf; ik ben Osiris..., ik ben vet geworden als gij, ik ben gegroeid als gij, ik ben gevallen als gij, ik ben op mijn zijde gevallen, opdat de goden van mij leven. Ik leef als koren, ik groei als koren; ik leef, ik sterf. Ik ben spelt, ik verga niet.”

Het witte paard geeft aan dat het een zuiverend en spontaan proces is van vitale levenskracht. De Dood zelf is zwart, het gaat om het verwerken en overwinnen van het onbewuste of je schaduw.

De figuur van de Man met de Zeis markeert vooral het begin van het veranderingsproces. Het daadwerkelijke kappen, iets definitief achter je laten.

Het beeld van de beschermde vrouw in haar cocon die opbloeit uit de zwart-witte roos van de levensliefde verlegt de aandacht naar de groei en bloei. Zij heeft de zeis nog in haar handen achter haar rug. Het is de herinnering aan het begin van het proces en het al dan niet bewuste inzicht dat de zeis later weer opnieuw gebruikt moet worden.

Ga de grote verandering aan zodat je je ten volle kunt ontplooien

